

Waar was de man met de hoed op 6 juni?

Wij spreken 6 juni 2018. Een warme woensdag. Versnikkend heet. Ik was al heel vroeg wakker. Half zes. Dat gebeurt de laatste tijd wel vaker. Ik heb mijn domicilie verplaatst van de eerste verdieping in mijn huis naar de begane grond. Een hele verhuizing. Vroeger zat ik op de eerste verdieping in mijn huis: 'HaerenCkaemer'.

Prima, maar ik kan niet zo goed tegen de warmte. Zon, hoe fijn ik het vroeger ook vond, ik kan er niet meer tegen. Tja, zo gaan die dingen. Als het zo is: dan moet je maatregelen nemen. Dat heb ik dan ook gedaan.

Mijn huiskamer is een fantastisch domein geworden. Na nogal wat geknutsel heb ik er een computer en een beeldscherm neergezet. Maar zoals dat hoort: beetje achter de schermen gelaten: dat ga ik u uitleggen. Een bank in mijn huiskamer op de begane grond: komt er NIET in: stoelen dat wel. Een TV: in mijn huiskamer: komt er NIET in, ik vind TV een beschadiging van mijn intelligentie. (Pauw, Jinek: laat je nakijken: buitenhof, een beschaming: om maar te zwijgen van het journaal: ook al zoiets, een totale mislukking valt ons ten deel. Moeten we allen maar nemen, wil je internet > dán ook dokken voor de stompzinnigheid van de publieke omroep, moesten we nu echt eens mee stoppen. De tijden van de distributie zijn toch écht voorbij) Maar goed: de 1e verdiep: de HaerenCkaemer is te warm: gemiddeld boven de 26 graden: gaat het niet worden in 2018. Ondanks het mooie uitzicht op de druiven. Ondanks het smakelijk uitkijken op 'de buurt' en de kauwtjes, rare vogels, zo nieuwsgierig, da's lachen hoor. Over die kauwtjes vertel ik later wel: ... mooi verhaal. Dan die huiskamer maar. En dat begint steeds béter te smaken. Wat een prachtig huis heb ik toch. Het lijkt wel alsof mijn huiskamer (ik noem haar 'heur', mijn huiskamer heeft alle eigenschappen van een vrouw), het lijkt wel alsof mijn huiskamer en ik aan een soort van 2e huwelijksreis zijn begonnen. Het is echt waar. Ik moet hard aan het werk. Alle stof, verzameld in de afgelopen jaren (!), tja, dat hoort niet meer. Poetsen en boenen. Dat doe ik dan ook. Máár, lieve minnares, dan óók een computer met internet in de huiskamer: en gèèn bank! Geen gelui! Geen televisie, zomaar omdat het makkelijk is: een groot scherm ... prima, maar géén televisie: en zeker geen luie bank of zo. Huiskamer: op dit punt ben ik duidelijk: ik laat mijn intelligentie niet beledigen. Zélfs niet door vermaledeide zaken als Pauw of Jinek. Dán loop ik met de man met de hoed mee naar het volgende perron.

Hier is iets gebeurd: het gaat over de man met de hoed. Het is een eerlijk verhaal. De man met de hoed in de existentiële crisis. Ik denk dat ik het nu beter heb begrepen. Ik denk dat ik de man met de hoed weer heb kunnen zien voor wat hij waard is. Eerlijk gezegd: -maar dat houden wij voor ons zelf- de man met de hoed is wat klassiek. De man met de hoed kent alle tijden. Tijden van kaarslicht. Tijden van hout of kolen stoken. De man met de hoed kent drinken uit de put. De man met de hoed lijkt een belangrijk deel van de geschiedenis te kennen. Het heeft de mening van de man met de hoed gevormd. Maar ... eerlijk, als ik vraag naar de mening van de man met de hoed; magistraal krijg ik dat terug. Tja, een duivels kunstenaar, die man met de hoed. Nooit krijg je een antwoord, maar altijd een mening om te overdenken. Listig heertje ... die man met de hoed.

Maar goed: de huiskamer en voorlopig even in mildere temperaturen deze zomer doorkomen. In mijn huiskamer, die ik mijn 'wif' noem. Mijn huiskamer moet ook lief zijn voor mij. Wèl computer, maar géén TV. Vooralsnog zijn mijn 'wif' (mijn huiskamer) en ik het op dit punt ééns. (alhoewel de man met de hoed en 'mien wief', eigenlijk de verlokkelijke TV, best wel prettig zouden vinden: u begrijpt: als ik niet uitkijk dan vindt de man met de hoed ook nog een leuke bank, voor weinig, waar je lang gestrekt op kunt liggen. Mien wief (die huiskamer) zou dat helemaal niet erg vinden. NIET DUS: man met hoed: wief, géén bank komt erin. STERKER: - ik – heb de portmonnee ...

Tja, man met hoed moet dus ook vroeg op. Zomaar rond half zes. In de huiskamer kun je niet nog eens lui gaan liggen met de in de hand gegroeide afstandsbediening. Geen TV, geen bank. Tja, zo gaan de dingen. Laat ik u zeggen: de man met de hoed en ik. Wij zijn – on speaking terms-

Maar de man met de hoed heb ik in feite diens luiheid ontnomen. Ow, boven, op de eerste verdieping: de man met de hoed kan gewoon blijven liggen. Maar ik ben m'n bed al uit. Beetje ruzie maken met mien wief (de huiskamer) ... ramen lappen (gedaan), stofzuigen – echt veel stof hoor! (gedaan), mooi alles afnemen zoals dat gaat (klassieke term voor met frisse lap eroverheen, gedaan). Het lijkt wel alsof ik mien wief aan het versieren ben. Mijn huiskamer weer leefbaar aan het maken ben. Soms denk ik weleens dat zelfs de man met de hoed een beetje jaloers is omtrent zóveel ingrijpen.

Tja, het lijkt simpel: maar het is écht waar. Geen gekke schoonmaakmiddelen, geen ingrijpende veranderingen. Gewoon de boel op orde.

Ik denk dat de man met de hoed het wel begrepen heeft. De man met de hoed is een charmeur. Zélfs als het over de huiskamer gaat. Maar nu ben ik 'het wief', de vrouw aan het versieren (de huiskamer op orde maken). Tja, en daar wordt zelfs een man met hoed wel een beetje nerveus/wakker van. Kijken hoelang de man met de hoed nog lui blijft ... gaan we zien, wordt vervolgd...